

zřetelem na ustanovení odst. 2 § 79 služ. pragmatiky o přeložení do trvalé výslužby a vznesl při tom zároveň uctivou prosbu, aby jeho pensionování bylo provedeno až koncem října 1935, neboť tímto měsícem dospěje nároku na zvýšení služného. V dalším obsahu tohoto podání pak odůvodnil, proč žádá o pensionování s tímto pozdějším termínem, a uvedl zejména, že případná ztráta očekávaného zvýšení služného by pro něho znamenala při zvýšeném nákladu na dceru podstatnou a citelnou finanční ztrátu. Ze znění tohoto podání nelze usuzovati, že st-l žádal o přeložení do trvalé výslužby bez ohledu na to, zda jeho žádosti o pensionování dnem 31. října 1935 bude vyhověno či nikoli, nýbrž nutno v něm spatřovati žádost o přeložení do trvalé výslužby dnem 31. října 1935 a nikoli dnem 31. července 1935. V podání z 27. června 1935 dal tedy st-l najevo, že připíná platnost a účinnost uplatňovaného nároku na přeložení do trvalé výslužby na současné splnění podmínky pozdějšího časového termínu svého pensionování.

Žal. úřad, jak plyne z důvodů odvodního spisu, si zmíněné podání st-lovo vyložil tak, že v něm st-l ponechal úvaze úřadu, zda jeho prosbě o pensionování koncem října 1935 vyhověti chce, či nikoli. Výklad tento však odporuje spisům, stížnost tedy tento nedostatek právem vytýká, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o ss.

Č. 12.447.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Dne 4. července 1929 zaniklo právo finančních úřadů projednávat věci, jež se týkají udělení licencí k výčepu pálených lihových nápojů na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

(Nález ze 16. června 1936 č. 13.697/36.)

V ě c: Firma A. Slubeka vdova, továrna na likéry v Bratislavě (adv. Dr. Eugen Glaser z Bratislavy) proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 30. listopadu 1923 o výčepnické licenci.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: V podání de pres. 29. září 1919, řízeném na fin. ředitelství v Bratislavě, uvedla stěžující si firma, že měla na území města Bratislavy 10 licencí na neomezený výčep pálených lihových nápojů, že všechny výčepnické licence byly nařízením ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 11. srpna 1919 č. 6810/19 pres. zrušeny, a žádala, aby jí bylo zmíněných 10 licencí na neomezený výčep znovu uděleno.

Fin. ředitelství v Bratislavě odmítlo na základě ustanovení § 3 zák. čl. XXV:1899, pak §§ 11 a 14 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. a

nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska z 11. srpna 1919 č. 6810/1919 žádost tuto výměry z 20. července 1923.

Odvolání z těchto výměrů byla nař. rozhodnutími zamítnuta a v odpor vzaté výměry byly potvrzeny.

Maje rozhodovati o stížnostech na tato rozhodnutí podaných musil sobě nss položit otázku, byla-li rozhodnutí ta vydána úřadem k tomu kompetentním.

Zkoumaje příslušnost žal. gen. fin. ředitelství k rozhodování zjistil soud ze správních spisů, že nař. rozhodnutí jsou vesměs datována dnem 30. listopadu 1923 a byla st-lce doručena dne 9. ledna 1934. Dlužno proto zjistiti, kterými právními normami bylo v době vydání nař. rozhodnutí upraveno rozhodování o licencích k výčepu pálených nápojů lihových.

Podle § 7 zák. čl. XXV:1899 udílelo tuto licenci fin. ředitelství, v jehož obvodě leží stanoviště živnosti, po případě gen. finanční ředitelství v Bratislavě, do jehož oboru působnosti, jak bylo v nález z 13. května 1925 č. 9717 blíže odůvodněno, náležely záležitosti výčepnických licencí podle cit. zákonného článku.

V § 22 bodě 15. živn. zákona z 10. října 1924 č. 259 Sb. byly hostinské a výčepnické živnosti (§§ 23 a 27), počítajíc k ní výčep a drobný prodej pálených lihových nápojů, prohlášeny za živnosti koncesované. S hostinskou a výčepnickou živností je podle ustanovení 1. odst. § 23 bodu d) cit. zákona spojeno právo k výčepu a drobnému prodeji pálených lihových nápojů. V odst. 3 § 253 živn. zákona bylo stanoveno, že zák. čl. XXV:1899 zůstane v platnosti jen, pokud jde o licence již udělené a o licence, jejichž udělení se projednává v den, kdy tento zákon nastoupí platnost, t. j. dne 1. června 1925. Zákonem ze 7. června 1929 č. 96 Sb. byl zrušen zák. čl. XXV:1899 a pozbyl účinnosti dnem vyhlášení tohoto zákona, t. j. dne 4. července 1929 (§ 8). Tímto zákonem byl, jak se v jeho nadpise uvádí, doplněn živn. zákon pro území Slovenska a Podkarpatské Rusi. V jeho § 1 byli majitelé výčepních povolení, udělených podle zák. čl. XXV:1899, podrobeni předpisům živn. zákona č. 259/1924 Sb., a v § 6 bylo stanoveno, že k odnětí povolení je příslušný živnostenský úřad I. stolice. Z toho všeho je patrno, že dnem účinnosti zákona č. 96/1929 Sb., t. j. dnem 4. července 1929, zaniklo právo finančních úřadů projednávat záležitosti, týkající se udělení licencí k výčepu pálených nápojů. Tento právní názor potvrzuje důvodová zpráva k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk 782 z r. 1928), v níž se praví, že interní cestou bude učiněno opatření, aby všechny žádosti o licence, »vybavované snád' ešte v ceste rekursu« podle zák. čl. XXV:1899, byly co nejdříve »vybavené«, aby zrušení tohoto zákona nevyvolalo těžkostí při praxi úřadů.

Rozhodnutí gen. fin. ředitelství jsou sice datována dnem 30. listopadu 1923, avšak straně byla doručena teprve dne 9. ledna 1934, tedy již za platnosti zákona č. 96/1929 Sb. Rozhodnutí úřední je však považovati proti stranám za vydané teprve doručením, kdežto až do té chvíle má toliko povahu interní. Tento názor byl vysloven nss již opětovně

(srovn. Boh. A 3203/24, 4578/25 a jiné) a jest i do vlád. nařízení o správním řízení č. 8/1928 Sb. v § 72 odst. 2 pojat jako výslovná norma.

Za tohoto stavu věci nemůže nss přezkoumati věcně rozhodnutí úřadu nepřislušného a dlužno nař. rozhodnutí zrušiti pro nepřislušnost žal. gen. fin. ředitelství podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.448.

Řízení před nss. — Řízení správní. — Vodní právo: I. Nss nemůže vyhověti návrhu žal. úřadu, aby stížnost byla odmítnuta proto, že st-lova legitimace odpadla po vydání nař. rozhodnutí. — II. Formální nedostatek nař. rozhodnutí, záležející v tom, že není označen jako »výměř« a není opatřen vlastnoručním podpisem oprávněného úředního orgánu nebo ověřením kanceláře, že vyhotovení souhlasí s originálem, zakládá podstatnou vadu řízení jen, když tím byla ztížena obrana práv stěžovatelových. — III. Působnost vodocestního zákona č. 66/1901 ř. z. není omezena na stavby, s nimiž bylo započato nejpozději v roce 1904. — IV. Není zákonného předpisu, podle něhož by přehledný plán mohl jakkoli prejudikovati projektu vodocestnému, a to ani tenkrát, byl-li přehledný plán bez výhrady potvrzen, anebo dokonce i proveden.

(Nález ze 17. června 1936 č. 13.718/36.)

V ě c: Svaz bankovních a spořitelních úředníků v republice Československé v Praze a Veslařský klub »Slavia« v Praze (adv. Dr. František J. Novák z Prahy) proti rozh. min. veř. prací z 18. srpna 1933 o úpravě a splavnění řeky Vltavy v katastrálních územích Malé Chuchle, Bráníka, Hlubočep, Podolí-Dvorců a Smíchova.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím min. veř. prací bylo o projektu úpravy a splavnění řeky Vltavy v katastr. územích Malé Chuchle, Bráníka, Hlubočep, Podolí-Dvorců a Smíchova, kteroužto úpravu hodlá provést ředitelství pro stavbu vodních cest, podle ustanovení § 13 odst. 4 zákona č. 66/1901 ř. z. a § 13 min. nař. č. 90/1903 ř. z. v dohodě se zúč. ministerstvy a po vyslechnutí zem. výboru země České mimo jiné vysloveno, že projekt podrobený politické pochůzce je proveditelný a účelný se stanoviska veřejného prospěchu, protože zabezpečuje říční břehy, zabraňuje ledovým zácpám, umožňuje ochranu přilehlých území a obcí před zátopami a zlepšuje plavební poměry v dotčené trati. O námitkách, které v průběhu řízení administrativního podali oba dnešní st-lé, bylo rozhodnuto takto:

Pozemky Veslařského klubu »Slavia« č. p. 768/20 a 768/24 (kat. území Bráník) je nutno a přípustno vyvlastniti, protože bez nich by se nedala provést projektovaná úprava pobřeží. Tvrzení tohoto účastníka,